

Cerkvici.

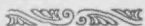
Kot nevestica nedolžna
v svili pisani stojiš;
kot beseda tolažilna,
cerkvica, se meni zdiš.

Ko izmučen od bridkosti
v tvoj se beli zid ozrem,
ob pogledu nate samem
mir in srečo že pijem.

Kadar pa v okrilje tvoje
vstopim, vzplava mi srce
tja k Devici na oltarju,
ki milobno zre na mé.

Hvala, cerkvica! In tebi,
Mati sveta, hvalo dam,
ker tako prijazno vselej
sprejme me tvoj tihi hram!

Mokriški.

Živalca te uči . . .

Kolikokrat ste že opazovali, dragi mi čitateljčki, kokoš, ki pase, vodi, čuva, varuje in greje celo kopico svojih piščancev. Kako čivkajo, stopicajo in se pode ti drobni in ljubki picki okrog svoje mamice: koklje, ki je je sama skrb za nežno drobnjad. Neugnano ti brska tam po dvorišču, grebe s krepeljci, da bi zasledila kakega črviča ali zrnce. Z enim očesom ti išče slastne piče za svojo čredico, z drugim pa — rekel bi — pazi in gleda, da-li ne preti odkod kaka nevarnost za njen

zarod. Vmes pa spušča neprestano svoj vabilni in svarilni klic: grok, grok, grok. Seveda, je ob takem vabilu deležna samo ena živalca najdene južinice. Druge čivkajo naprej, dokler tudi te ne pridejo na vrsto.

Od časa do časa pelje koklja svojo družinico tudi tja proti vodnjaku. Sama pokusi, če je voda dobra, pokaže, kako se pije; nato jo posnemajo picki, ki jih je mati naučila, da je treba po vsakem požirku pogledati kvišku proti nebu in se Bogu zahvaliti.

Naenkrat pa zahrušči, koklja kliče z obupnim glasom. Picki takoj razumejo, se zaletе pod materino varstvo — in v par trenutkih so že vsi varno pod streho, v okrilju materinih peruti. Kaj je bilo? Koklja je z bistrim očesom zapazila, da je krožil visoko v zraku smrtni sovražnik takih-le piščančkov, sokolič, ki mu je najljubša pečenka majhen, s puhom poraščen picek. Toda to-pot ni nič opravil. Picki so mirno in brezskrbno počivali zaviti v varno pernato odejo svoje varihinje-matere.

Toda, zakaj vam, ljubi otroci, to pripovedujem? Saj ste take in podobne prizore že večkrat sami videli! To že. Pa na nekaj niste pomislili, na kar bi vas rad jaz opozoril.

Ali ste, opazujoči tako kokošjo družinico, že kdaj videli, da bi picki ne ubogali, če jih koklja pozove ali povabi? Mislim, da ne. Vsakemu klicu in kriku se takoj odzovejo, takoj ubogajo. Ali ne osramoti ta majhna živalca marsikaterega otroka? Ali ne čutiš tudi ti, ko to-le bereš, majhnega očitka v svojem srčecu? . . . »Saj je res,« praviš. »Odslej bom pa tudi jaz prav vselej slušal glas, klic in povelje svojih staršev, kadar mi bodo kaj veleli, četudi bi mi vselej ne bilo lahko.«

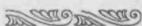
Ako si picek gasi žejo s kapljicami hladne vode, tedaj po vsakem požirku pogleda proti nebu, kakor bi se hotel zahvaliti nebeškemu Očetu za dar božji. — Da, da! To je lepo in ganljivo! In zopet se drznem vprašati: Kako kaj posnemate to ljubko domačo perutnato živalco? Ne mislim, da bi morali po vsakem grižljaju ali po vsakem požirku k nebu pogledati in se zahvaljevati; ampak po jedi in pred jedjo opraviti kratko molitvico, to se pa že spodobi, to pa že pričakuje naš

dobrotljivi Oče v nebesih, ki nam daje vsega, kar potrebujemo za dušo in telo.

In če pickom preti nevarnost? Če jih s strupeno namero zasleduje grabljivi jastreb, roparski sokolič ali kaka druga zalezljiva žival! Kam zbeže, kje iščejo varnega zavetja? En svarilen vrisk — ki ga živalce umejo, in že so vse pod varnimi krili. Ni ena se ne obotavlja. —

Otroci! V tem-le naj vam bodo pa picki še prav posebno za zgled. Bežite, bežite, kadar spoznate, da ste v kaki nevarnosti, takoj k mamici, pa jí povejte, kaj in kdo vas straši, kdo vam hoče nagajati, kdo hoče kaj grešnega svetovati. Dokler boste posnemali picke ter iskali zavetja pri mamici, ne boste izlepa zabredli v nevarnost, v greh.

Ako je pa mamica že umrla, potem pa hitite v nevarnosti, v skušnjavah s tem večjim zaupanjem k nebeški Materi, k ljubi Devici Mariji. Prosite jo, da vas varuje vsega zla in greha, naj vam pomaga, da boste ostali njeni dobri, zvesti in nedolžni otroci! A. č.

Kako sta Jožko in Marica pomagala vojakom.

Po delu naš oče radi malo posedé, da čitajo časopise. Posebno zdaj, ko časopisi poročajo o krvavih bojih, ki divjajo po naši mili domovini. Ko vzamejo oče čtivo v roke, tedaj prihitita tudi mala dva, Jožko in Marica, pa tudi mati radi prenehajo z delom. Marsikaj zanimivega namreč prečitajo oče glasno, da vsi slišijo.

Tudi preteklo soboto zvečer so oče čitali, mala dva in mati so pa poslušali. Marsikaj so že prečitali oče, kako trpe ubogi vojaki na bojnem polju, kako vzdihujejo ubogi ranjenci in kako veselo hite hrabre čete v boj. Slednjič so pa oče prečitali sledečo lepo zgodbico, ki se je vršila v Karpatih na sveti večer. Morda je vi, mali čitatelji, še niste slišali, zato jo poslušajte.